

Arrest

nr. 154 177 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
 en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2012 dienen de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Deze beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 22 mei 2012 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*B(...), E(...)
nationaliteit: Kazachstan (Rep.)
geboren te (...) op (...)
K(...), A(...)
nationaliteit: Kazachstan (Rep.)
geboren te (...) op (...)
B(...), E(...)
nationaliteit: Kazachstan (Rep.)
geboren te (...) op (...)
A(...), N(...)
nationaliteit: Kazachstan (Rep.)
geboren te (...) op (...)*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/05/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift¹ niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het 'belang' wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste verzoekster, samen met de tweede, derde en vierde verzoekers op 6 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer op 8 mei 2012 een advies overmaakte aangaande de medische problematiek van de eerste verzoekster. De gemachtigde neemt de conclusie van dit advies over dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zodat hij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de thans bestreden beslissing is genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de eerste verzoekster, doch niet van de tweede, derde en vierde verzoekers zelve. Deze laatste verzoekers hebben immers in het kader van deze aanvraag voor henzelf geen medische attesten noch enig standaard medisch attest in de zin van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet voorgelegd.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 6 april 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en standaard medische getuigschriften werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de genoemde verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekers. Ter terechtzitting wordt erkend dat de kwestieuze aanvraag niet steunt op de medische toestand van de van de tweede, noch de derde of de vierde verzoekers.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de tweede, derde en vierde verzoekers zelve geen medische problematiek hebben voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in hun hoofde een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de voornoemde verzoekers geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen. Aangezien deze verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en wettig belang van de tweede, derde en vierde verzoekers. Opdat deze verzoekers een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

In het verzoekschrift wordt geen enkele concrete duiding gegeven over het belang van de tweede, derde en vierde verzoekers.

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en wettig belang van de tweede, derde en vierde verzoekers, stelt de advocaat van de verzoekers dat de overige verzoekers nog steeds belang hebben gezien de aanvraag betrekking heeft op het ganse gezin: daarom moet iedereen vermeld worden bij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In geval de aanvraag positief wordt beantwoord, geldt dit voor alle gezinsleden, in geval van een negatieve beslissing worden de andere gezinsleden ook getroffen door de gevolgen.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het gegeven dat de tweede, derde en vierde verzoekers op de aanvraag alsook op de bestreden beslissing worden vermeld, nog niet impliceert dat zij ook meteen bij deze beslissing een persoonlijk en rechtstreeks belang kunnen doen gelden. Verder beperkt de advocaat van de verzoekers zich tot de loutere bewering dat een positieve beslissing inzake de aanvraag ook een positief gevolg heeft voor de gezinsleden terwijl een negatieve beslissing gevolge sorteert voor alle gezinsleden. Gelet op hetgeen hierboven werd besproken, kan echter niet worden aangenomen dat in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook een verblijfsmachtiging kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet hebben aangegeven aan enige ziekte te lijden. De bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn duidelijk in die zin dat enkel zieke vreemdelingen onder het toepassingsgebied vallen.

Het blijkt niet dat de voorliggende medische aanvraag ook betrekking heeft op enige medische problematiek van de tweede, derde en vierde verzoekers. Nu niet is aangetoond dat de tweede, derde en vierde verzoekers onder het toepassingsgebied kunnen vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kunnen deze verzoekers geen persoonlijk belang laten gelden bij de vernietiging van de negatieve beslissing ter zake. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de eerste verzoekster gebaseerde aanvraag om machtiging tot

verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard – kan aan de tweede, derde en vierde verzoekers geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaffen. Deze verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maken dat deze hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De tweede, derde en vierde verzoekers tonen niet aan op welke wijze het beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing hen een persoonlijk voordeel verschaft.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de tweede verzoeker alsook in de mate dat het is ingediend voor de derde en vierde verzoekers.

Het beroep wordt dan ook enkel verder onderzocht in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoekster, hierna ‘de verzoekster’ genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Kazachstan.

De situatie in land van origine:

Toen Kazachstan een deel was van de Sovjet-Unie had de natie een zeer goed ontwikkeld openbare gezondheidszorg met behandeling die verstrekt werden aan alle burgers in het hele land die weinig of niets kosten. Na de val van de Sovjet-Unie, was de gezondheidszorg in Kazachstan snel verslechterd omdat veel van de medische medewerkers naar het buitenland emigreerden om op zoek te gaan naar betere opportuniteiten. In 1993 werd het systeem als geheel genaamd als de slechtste medische dienst voorziening van al de voormalige Sovjet-landen .

Hoewel de Kazachse regering graag terug een hoogwaardige gezondheidszorg wenst voor universele zorg te voorzien aan weinig of geen geld, is de grootste kwestie de financiering. Als gevolg hiervan werden deze grote delen van de gezondheidszorg geprivatiseerd, waardoor veel van de beste medische diensten buiten de financiële capaciteiten waren van de gewone Kazachse burgers. Door de uitgaven van ongeveer 2% van het BBP aan de gezondheidszorg heeft het sommige diensten verbeterd. Echter, het gebrek aan toegankelijke up-to-date technologieën voor medicijnen hebben ertoe geleid dat de kwaliteit behandelingen extreem laag is, desondanks de toenemende beschikbaarheid. Als gevolg hiervan is het land aan het lijden.¹

Een van de meest sprekende feiten in betrekking tot de huidige crisis in de gezondheidszorg van Kazachstan is de gemiddelde levensverwachting van 67,55 per jaar. De globale gemiddelde levensverwachting is 66,12 jaar, en dit houdt rekening met landen die het veel slechter hebben dan

Kazachstan. Het feit dat de levensverwachting zo laag is, is echter te wijten aan de ernstige problemen bij de voorziening van de gezondheidszorg in het hele land. Naast deze heeft het land een grootschalige terugkeer gezien van besmettelijke ziekten die ooit bijna uitgestorven waren, zoals; tuberculose. Veel van deze ziekten worden geassocieerd met mensen die in armoede leven. Het feit dat deze teruggekeerd zijn en dat het land een pandemie beginnen is te ervaren, wijst erop dat er iets onder handen genomen moet worden.

Zelfs met een crisis binnen de Kazachse gezondheidszorg gemeenschap, is het land nog steeds in staat om een aantal hoogwaardige diensten te voorzien. Echter, deze worden meestal alleen aangeboden op de duurste prive-ziekenhuizen, en ook alleen in de grote steden. Aangezien Kazachstan het 9de grootste land is in de wereld is er een groot deel van de Kazachse bevolking die niet in de steden wonen maar op het platteland. Waar de toegang tot medische behandeling moeilijk te verkrijgen is. De klinieken en medische faciliteiten in deze afgelegen gebieden, zullen meestal alleen in staat zijn om onmiddellijke noodhulp diensten aan te bieden en zullen meestal niet in staat zijn om op lange termijn zorg voor ernstige ziekten te bieden. Patiënten die onmiddellijk eerste hulp eisen, zullen vaak geëvacueerd worden naar een ander medische faciliteit, ook al is deze buiten het land.

Ook bij de beste ziekenhuizen en klinieken in Kazachstan zijn ze niet in staat om de behandeling te verstrekken aan de normen waaraan vele expats gewend zijn, dit is de reden waarom veel buitenlanders in het land overzee reizen om hun gezondheidszorg te ontvangen.

De geneesheer E. Deflandre heeft zelfs in zijn verslag van 14.3.2012 vermeldt dat:

Si la patiente est réellement été traitée par Ledertrexatation dans son pays d'origine, il s'agit toutefois d'un échec au traitement nécessitant du le caractère potentiellement agressif de la polyarthrite (chondrolyse, facteur rhumatoïde et anticorps anti CCP positifs) un traitement biologique. (bijlage 3)

Hieruit kunnen we besluiten dat verzoekster een verkeerde behandeling heeft gekregen in land van origine.

En we kunnen besluiten dat de toegang tot de gezondheidszorg voor mensen met een laag inkomen, zeer moeizaam is.

De dokter vermeldt ook in het medische verslag dat de toestand niet kan verbeteren, men kan enkel zorgen voor de stabilisatie van de toestand.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zelf alsook het advies van de ambtenaar-geneesheer is gemotiveerd in rechte zowel als in feite.

Middels de bestreden beslissing wordt meegedeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is, hiertoe wordt specifiek verwezen naar de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet vermelde ambtenaar-geneesheer in een advies van 8 mei 2012 heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verder blijkt dat het vernoemde advies van 8 mei 2012, onder een gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dat de gemachtigde tevens de conclusie van dit advies overneemt, zodat de inhoud ervan kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing. Tot slot concludeert de gemachtigde *“Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2012, dat tevens als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd, bevat de volgende motieven:

“B(...), E(...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Kazachstan (Rep.)

Geboren op (...)

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.04.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 28/3/2012 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat de beschreven aandoening geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Meteen is duidelijk dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins wordt toegegeven dat de verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Evenmin heeft de ambtenaar-geneesheer gesteld dat verzoekers toestand niet kan verbeteren of dat enkel voor een stabilisatie van de toestand kan worden gezorgd. Verzoekers kritiek mist dan ook iedere grondslag.

De verzoeker gaat nergens concreet in op de concrete motieven, zowel in de bestreden akte als in het daaraan ten grondslag liggende advies van de ambtenaar-geneesheer, die de bestreden beslissing onderbouwen. De vraag rijst overigens of de kritiek van de verzoeker überhaupt wel gericht is tegen de thans bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het enige middel is, indien het al ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE